

Zpráva o životě sboru za rok 2003 – Výroční sborové shromáždění 7.března 2004 – Růžďka

Bratři a sestry, zběžný pohled do knihy ohlášek, sborového časopisu či přehledu shromáždění v počítačové sborové kartotéce napoví, že se toho v minulém roce událo ve sboru celkem dost. (celkem 420 akcí a různých setkání). Otázka stojí, jestli za tím množstvím akcí a setkání můžeme vyčíst také nějaké směřování (jiskření Ducha svatého), nebo jestli to nebylo jenom přešlapování na místě, setrvačný sborový provoz. Stále znovu se mi v poslední době ozývá větička z instalačního kázání bratra faráře Viktora Hájka, jak byla otištěna ve sborovém časopise: „*Kristus musí kralovat. Ne lidé, ale On sám.*“ Někdy si kladu otázku, jestli tomu tak je. Jestli to, co tu děláme, skutečně děláme „pro Krista“ (jako jeho posláni a povolání), nebo jestli jenom naplňujeme nějaké své lidské potřeby - náboženské či jiné. Jestli si zkrátka jenom neděláme dobře, neděláme jenom to, co se nám v danou chvíli hodí, líbí a vyhovuje. A až své potřeby naplníme (nebo nás to přestane bavit), tak půjdeme zase jinam, kde nás to uspokojí víc a zajímavěji, nebo zůstaneme doma. Co se děje ze setrvačnosti, v čem se jenom přizpůsobujeme moderní době? Je těžké posoudit, co je v pozadí - jestli Kristus, nebo my, ale myslím, že je dobré se nad tím občas zamyslet. Odpověď nedá farář ani kurátor, ale musí se nad ní zamyslet každý z nás. Závisí na tom nakonec i celková atmosféra ve sboru, vzájemné vztahy. Stojí pouze na našich sympatiích či nesympatiích? Tolik na úvod k přemýšlení.

Základem a srdcem sborového života jsou nedělní a sváteční bohoslužby. - Loni jsme je slavili 57x v Růžďce (úč 76), 25x na Bystřičce (15) a 18x na Malé Bystřici (8). Číslo se mnoho nemění od těch předloňských. Večeři Páně jsme při nich slavili 16krát a stále se vede rozhovor o její častosti. Bohoslužebný pořádek nedoznal žádných změn, s tu větším či menším úspěchem se snažíme zapojit do přípravy a samotného průběhu bohoslužeb více spolupracovníků, (před)zpěv mládeže apd. ve snaze, aby bohoslužby byly skutečně společnou slavností. Naučili jsme se poměrně mnoho nových písní (jak z Dodatku tak z Evangelického zpěvníku). Pokračuje praxe společných bohoslužeb s dětmi první neděle v měsíci. Zdá se ovšem, že tyto bohoslužby jsou více přijímány plnoletými členy sboru, než těmi mladšími.

Pokračuje praxe sborových dní - besed s pozvaným hostem a společným obědem. Loni jsme mezi sebou přivítali faráře Dana Hellera a Svátku Karáska, hudebníka a celocírkevního kantora Ladislava Moravetze a básníka Pavla Kolmačku. Dále nám při bohoslužbách posloužili sestry Radka Včelná, Marie Medková a bratři Pavel Šebesta, Antonín Plachý, Tadeáš Staniek, Radim Žárský, Dan Pala, Jan Keller, Aleš Wrana, Pavel Fojtů, Pavel Čmelík a z vlastních zdrojů bratr Jan Kočib a Jan Dančák. Jistě to je obohacením pro celý sbor, že neposlouchá pouze jednoho faráře. A všem - zvláště přítomným - za jejich službu děkuji.

K **biblickým hodinám** se stále scházíme od října do dubna. V loňském roce 19krát v průměrném počtu 14 účastníků. Od podzimu byly biblické hodiny pracovně přejmenovány na „Rozhovory nad Bibli“ - snad aby více vyniklo, jakým způsobem se snažíme s Písmem pracovat a nechávat jej pronikat do svých životů. Nejde především o farářův výklad (ten mívá spíše pár poznámek) ale o společnou snahu najít, co a jak k nám z Písma promlouvá. Snad to nesouvisí jenom se změnou názvu, že účast na podzim podstatně stoupla (průměr 17). V první části roku jsme dokončili kázání na hoře, od podzimu jsme se věnovali Desateru, nyní jsme přešli k souvislé práci s textem 1. epištoly Tesalonickým. Nezdá se mi zatím, že by biblické hodiny byly v krizi (jak se o tom někdy v církvi mluví) a neplatí, že by byly jenom pro staré. Naopak jsem rád, že se smíme obohacovat navzájem napříč generacemi a spolu prožívat, jak má Písmo co říct do našeho života osobního i sborového. Srdečně vás, kdo na biblické hodiny ještě nechodíte, k tomuto setkávání zvou. Biblické hodiny též předchází zkouška sborového zpěvu a tak se dá obojí spojit.

V loňském roce proběhlo **konfirmační cvičení** a bylo zakončeno konfirmační slavností, která byla bez veřejné zkoušky konfirmandů, zato si každý konfirmand připravil úvahu na sebou vybrané konfirmační heslo. Konfirmováno bylo sedm mladých bratří a sester, z toho dva byli při slavnosti pokřtěni. Všichni se zapojili do sborového života a také oživili skupinu mládeže. V té došlo ke generační obměně a se smutkem musíme konstatovat, že mnozí mládežníci se nenápadně vytratili jak z mládeže tak z účasti na sborovém životě. Snad že by zde platilo to, co bylo zmíněno v úvodu této zprávy? Ukazuje se také staré známé, že ve sboru zůstávají ti, kdo do něj vždy patřili a žili sborovým životem díky rodičům či prarodičům. Jsou ovšem i výjimky (na obě strany), ale není jich mnoho. Co to znamená? V první řadě, že záleží hlavně na rodičích a na tom, jestli děti svým příkladem a svou důsledností (a odpovědností) povedou a takto je ke Kristu a k víře přivedou. A pak také, že neumíme oslovit mladé, kteří tento základ a oporu v tradici nemají. Ty, které se nám třeba kdysi podařilo oslovit, neumíme udržet a naučit vytrvalosti. V této situaci ovšem smíme nadějně slyšet, že i Pán Církve už o tom mluvil ve svých podobnostech - třeba o rozsévači. Ne každé zrno

vyroste. O to větší radost z těch, kdo zapadli do dobré půdy a nesou užitek třicetinásobný ba až stonásobný. Mám za to, že jsou tací i v našem sboru.

Náboženství se vyučuje ve dvou skupinách - mladší děti na Bystřičce - zde vyučuje především Andrea Kovářová, které zato patří velký dík. Starší děti v Růžďce učí farář a vydatně pomáhá sestra Lidka Píchalová, které také děkuji. Děti je kolem dvaceti, převážně z řad členů sboru a probíráme nyní evangelia. **Dorost** se setkává v pátek na faře a poté v tělocvičně. Došlo ke zmenšení počtů na 10-15 (odchod bývalých konfirmandů) a náplň bývá různá - práce s biblickými příběhy, s různými tématy, hry, zpívání. Vymyslet vhodný (vážený) program bývá náročné, zvláště, když účast různě kolísá, přichází mnoho dětí z necírkevního prostředí nebo z okrajů sboru, s velmi odlišnými zájmy a malou schopností soustředit se ke společné činnosti. Velmi chybí spolupracovníci (zvláště poté, co Jana Šimková je v Německu), kteří by připravovali programy a dorostu se věnovali - nejenom v ten pátek, ale i jindy - myslím na různé víkendovky nebo příležitostné akce, které by z nesourodého dorostu vytvářeli společenství. Po vážné části dorostu na faře následují opět hry v tělocvičně školy, nad kterými dohlíží Tomáš Píchal a Zdeněk Rožnovják a nově snad i jiní spolupracovníci. Patří jim za to dík - a samozřejmě výzva k ostatním, aby se zapojili. Za ostatní části sborové práce budou samostatné zprávy.

Na květnou neděli proběhla ve sboru seniorátní vizitace. V září se konalo nyní již tradiční setkání starší generace.

Loni přijela do Růžďky návštěva ze spřáteleného švýcarského **sboru v Dietlikonu** - 8 lidí v čele s kurátorkou Ester Ried a diakonkou Susi Drescher-Keller. Průběh návštěvy byl srdečný a naše kontakty jsou myslím otevřeny pro pokračování. Nyní je ovšem řada na nás. Snad by byla potřeba, aby byla vytvořena skupina, která se kontaktům bude více věnovat a plánovat je. Mám za to, že se máme vzájemně co naučit.

Ve sboru proběhly čtyři křty (včetně konfirmandů) a byly oddány dva manželské páry a jejich sňatku bylo požehnáno. Před svatbou i křtem je praxe předsvatebních a předkřestních rozhovorů (jak je zvykem v našem seniorátě dle usnesení konventu). S těmi, kdo se ke křtu a ke svatbě připravují, hovoříme o otázkách víry, příp. manželství a vztahů. Termín křtu je určen až během těchto rozhovorů.

Pohřebních shromáždění bylo 11 a konala se převážně v sobotu.

Na velikonoční pondělí se konal sborový zájezd na Slovensko - Bojnice, Chalmová.

Nepravidelně se na faře scházejí matky s malými dětmi.

Sborový časopis již se zaběhl a je členy sboru očekáván. Vyšel pětkrát - nedaří se tedy původní záměr udělat z něj měsíčník - snad kdyby se podařilo alespoň 6 čísel do roka. Na jeho tvorbě se podílí mnoho lidí, jak se dá vyčíst z podpisů pod články, nicméně stále chybí větší zapojení a třeba konkrétní převzetí odpovědnosti za jeho tvorbu. Hledá se šéfredaktor, který by ostatní úkoloval a dbal na termíny a přicházel s nápady. Také distribuce všem členům sboru stále ještě není ideální.

Návštěvy faráře v rodinách se velmi omezily. Vidím to v tuto chvíli jako jeden z největších problémů svého působení a také jako své vlastní ochuzení. Je to způsobeno jak osobní rodinnou situací, tak množstvím jiné sborové práce, která se na rozdíl od návštěv (snad zdánlivě) nedá odložit. O to důležitější je služba presbyterů, kteří mají na starosti své obvody, obcházejí jednotlivé členy při jubileích a s velikonočními a vánočními dopisy. Tato služba je nenahraditelná. Prohlubuje sborové společenství a je to i součástí misijní a diakonické služby.

Stálým problémem - málo lidí a málo času. Snad je moje chyba, že nedovedu vyhmátnout lidi obdarované pro určitou službu a rozdělovat úkoly (přece jen si ale říkám, že nejsem manažer) - možná by všichni měli zapřemýšlet, kde mohou v rámci svých možností působit a pomáhat tomu, aby sbor byl živým a funkčním společenstvím, aby někdo nebyl zbytečně přetěžován a abychom sloužili i svému okolí. Jen ve zkratce připomenu, že se nabízí práce s dětmi a dorostem (soustavná i jednorázová), pomoc při tvorbě časopisu, pomoc v kanceláři, s farním archivem a našlo by se toho ještě mnohem víc.

Na závěr patří dík všem, kdo se jakkoli podílejí na tom, co se ve sboru děje - od služeb při uklízení až po přípravu akcí a aktivní účast při bohoslužbách, stavbu prolézaček na farní zahradě, různé opravy a brigády apd. Nebudu jmenovat, byla by to dlouhá řada. Čímž trochu odlehčím to stýskání po ochotných a odpovědných spolupracovnících - je jich hodně a jsme za ně vděční.